

Той, въ новъ дебелъ тевтеръ подробно наредени
И на корицитѣ съсъ надписъ означени:

„Пространно житіе на Ружина Първанъ,
Хъшлака иначе по прѣкоръ назъванъ:

430 Во Камен-градъ роденъ на трийсетъ и девето.“

Кой знай що му сега притискаше сърдцето,
Та съ ядъ подхванжлъ бѣ намръщений *Хъшлакъ*:

— „Веднѣжъ го казахъ азъ, а ще повторѣ пакъ,
Че тая работа не ми е май за вѣра!

Не само вѣвъ една съмъ ази врялъ попара

И знамъ на сладкото горчивия лизетъ . . .

За бунтъ, за кръвнина сми сторили наетъ,

Не липсuvatъ биле и карти и компаси,

(При тѣзи думи той прѣзрително глава си

440 Къмъ масата изви) — И всичко е наредъ:

Плю-плю! — за уруки — катъ тиквата на плетъ!

А тиквата на плетъ единъ кривакъ ѝ стига —

Бухъ! — На-ти тиквеникъ... На дума и на книга

Ний опаша на живъ вълчага меримъ, ей —

И само Господъ знай какво ще ни огрѣй . . .

Тозъ що за свобода милѣе не на дума,

Не търси пѣтъ съ компасъ прѣзъ планинската шума,

Нито жъ кара той прѣзъ прѣсото така,

Ний както... Той не е поканенъ на тлъка,

450 На свадба, на зѣфетъ — а на хоро хайдушко,

Кждѣто ножъ играй и пѣй иглянка пушка.

Червясало дърво, червивъ му е и плодъ.

Не е тази работа за мирния народъ,

Отъ памтивѣка гърбъ прѣчупилъ надъ орало

И на робията обръгнжлъ отначало:

Избилъ му е куражъ заптийския тесакъ,

Или е спаренъ той подъ рунтавий калпакъ...“

— „Не жъ разбирамъ тази, що си е ти подхванжлъ,
Хъшлакъ. Ти негли си заднимъ отсутрѣ станжлъ.“

460 Прѣкжснж го прѣзъ рѣчь, съ мустакъ на кръвъ
[завитъ,

Върбанъ отъ Мечка, и отмахнж погледъ, впитъ
Отвѣдъ къмъ другитѣ: — „Това е пѣсенъ стара,